

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 18 του Θεριστή 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 203

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Ωδή στο θάνατο του Ίψεν.
 ΑΛΑΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Θουκυδίδης (συνέχεια).
 ANNA K. ΞΕΝΟΥ. 'Ο γάμος της κόρης του Ψυχάρη.
 Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Οι εξετάσεις.
 ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Γράμμα κρητικό.
 Λ. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά (Νέα έργα — Το ποινικό — Πολυθέαμα — 'Ο άρχιεργάτης — 'Η αποχώρηση).
 Ν. ΒΕΗΣ. Γράμματα από το Μυσικό.
 Μ. Γ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ. Μιά πρόποση.
 Α. Μ. 'Εργα και 'Ημέραι. — 'Αρνούτης.
 ΕΝΑΣ ΡΑΓΙΑΣ. Κίτου από την ύψη.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ρήγας Γκόλφης. Θ. Κατραπάντης. 'Ηλύθιος.
 Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα ('Ο φαύλος «κύριος» του Κοσμοκρατορικού — 'Αστυνομία για την αστυνομία μας — 'Ο κανονισμός της Βουλής — Οι δυο πρώτες — 'Αδιάντροπες βροντές).
 Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΦΟΝΟΠАЗΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΓΑΜΟΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Το προπερασμένο Σαββάτο 3/16 του Θεριστή γιόρτασε ο αγαπημένος Δάσκαλός μας τους γάμους της κόρης του Φροσύνης Ψυχάρη με τον κ. Gabriel D'Aloune προλήτη της Φιλολογίας και καθηγητή στήν Ε'ο'ε Α'ισασι-νιου. Τη χαρά όλωνών μας και τις καρδιακές εύχές μας τις φανερώνει το ακόλουθο, γιομάτο ποίηση κι αγάπη, γράμμα της κ. Άννας Ξένου.

Φίλε «Νουμά»,

Θέλω και σύ, να χαρής μαζί μου! Θέλω να πάρης λιγάκι από τη μεγάλη μου τη χαρά, που έννοιωσα σήμερα, σαν εύρέθηκα σε μιά γιρτή, πιδ όμορφη, και πιδ χαρούμενη, από πολλές γιορτές και πολλά πανηγύρια που συχνά μου τυχαίνουνε.

'Η σημερινή μου ή χαρά, εΐτανε ή αντίφευγιά της χαράς μιανής φαμελιάς που αγαπω και τιμώ όπως της αξίζει και όπως αγαπούνε και τιμούνε όλοι όσοι τήνε γνωρίζουνε! Της χαράς ένδς πατέρη που έβλεπε τ' άκριβό του τó παιδί, τήν πρώτη του κόρη, νυφούλα άσπρη, και ντροπαλή, σαν άσπρο λούλουδο πρωτάνοιχτο, κάτω από τις άχτιδες του ήλιου της αγάπης! Της χαράς μιανής μάνας ευγενικής και περήφανης για τή μοσκαναθρεμένη θυγατέρα της! Της χαράς του νιού του λεβέντη, που γεμίτος ελπίδες κι αναγάλλιαση έμπαινε μέσα στη χαριτωμένη φαμελιά! Της χαράς των φίλων, που στεκάμενοι γύρου γύρου, εύκιούντανε τó ταιριασμένο

άντρογυνο, που τομαζότανε να χτίση τη γλυκιά του τη φωλιά με λούλουδα της άνοιξης, με χόρτα της αγάπης!

Κ' ή νύφη ή άσπρη ή ντροπαλή, που όλοι καμαρώνανε, εΐτανε ή όμορφη Φροσύνη, ή κόρη του Ψυχάρη, ή λυγερή παρθένα, που με τήν 'Ελληνική της όμορφιά, και τήν Παρισινή της χάρη, εμάγευε τους καλεσμένους, και δεχότανε

τις εύχες νέων και γερόντων, προικιδ πολύτιμο για τήν καινούρια της τη ζωή.

Νά ζήση! Νά γεράση! χαρούμενη και καλοκαρδισμένη! Νά ιδή κι αυτή παιδιά παιδιών, μαζί με τον καλό της!

Παρίσι, Θεριστής του 1906.

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

Ω Δ Η

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΙΨΕΝ

'Αφιερωμένη στο Philéas Lebesgue.

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Πέθανες τώρα; 'Από καιρό δέν είσουν
 Μέσ' στάσάλεντα βάρδια του θανάτου;
 Τί νόημα για σέναν' έχει ό τάφος;
 'Η ζωντανός ή πεδαμμένος, όμοια
 Μιλής και φέγγεις.

'Απ' τά θαμπά κι' από τάπέραντα ήρδες,
 Ξέκοφες απ' τις νύχτες που δέ φεύγουν
 Κι από τους άβασίλευτους τους ήλιους.
 Καθώς λαμποκοπάει στα κορφοβούνια
 Της Νορβηγίας

'Απάρθενο τó χιόνι, έτσι κι' έσένα
 Λαμποκοπάει τó μέτωπό σου, και είναι
 Στην ύψη σου ίδια ξαπλωμένη ή πάχνη
 Της υπερβόρειας Θούλας, που γεννήθης,
 'Αερομαγνάδι.

Σάν τά ρουμάνια της πατρίδας σου είσαι
 Πυκνός, άδρής, πράσινος, μαύρος, όλος.
 Τήν όρμη και τή δύναμη σου δώκαν,
 Που σκάφτει και κατάβαθα τραβάει
 Και τρώει, οι φίρδες.

'Απ' τους άφρους του βορειανού πελάγου
 Ψάρεψ' έσένα ή Σάγα και σε πήρε
 Στα μαργαριταρόχλωμα φτερά της
 Κάστρων καταλυτής άρματωμένος
 Βίκιγγας ήρδες.

Η ΜΟΥΣΑ

Μ' ένδς Χαράλδου άέρα, με του Ζάρλου
 Τήν περηφάνια που ζητά ένα θρόνο,
 Παλιών και νέων άπαρηγή και άντάρτη,
 Νά με πλευρώνη απόκοτα, τον είδα
 «Βάρβαρε, του είπα,

Ποιός είσαι και τί θέλεις; 'Από σέναν'
 'Αμαθή. Μου είσαι ξένος. Μέσα σου όλοι

Των Κιμμερίων οι ζόφοι στοιβασμένοι
 Φοβερίζουν με σκνδικούς χειμῶνες
 Τό καλοκαίρι

Των τρισμακαρισμένων μου 'Ηλυσίων
 Τό δρόμο μου γυρεύεις που ίσα φέρνει
 Προς τήν κορφή των τραγικών ήρώων
 Τράβα όδεν ήρδες: τίποτε δέν έχω
 Μ' έσένα. 'Εγώ είμαι

'Η Μούσα, και τó φῶς πατέρας μου είναι.
 Και μου άποκοίδη' «Τό παιδί κ' εγώ είμαι
 Της άστραπής και της βροντής τάγγόνι.
 'Αν άστράψω σε καιώ κ' έσέ κ' εγώ είμαι
 'Απ' τήν 'Ελλάδα'

Κ' εγώ είμαι από τó αίμα των Αίσχύλων,
 Της μυστικής λαχιάρας ό προφήτης
 Και τó πουλί της μύρας κληρονόμος
 Του σκοτεινού 'Ηρακλείτου που σκαπίνει
 Νόημα γιομάτος.»

Και καθώς κ' ύστερ' απ' τά λόγια του, όμοια
 Βουβή κι άναποφάσιστη στεκόμουν,
 Εάμωσε άπάνω μου άθεος τó χέρι
 Για να μ' άδράξη και για να με σύρη,
 Μουγγρίζοντάς μου

«Θές δέ θές, οδηγήτρα μου προστάζω!»
 Κατακτητής είσαι του κόσμου, ό μέγας
 Μακεδονίτης, λύγισε τραβώντας
 Τή χρησιμοδότρα απ' τά μαλλιά, που άρνήθη
 Νά τον άκούση.

Και τότε του ύποτάχτηκα, του δείχνω
 Τό δρόμο, από τó χέρι τότε πήρα,
 Τήν πρώτη όρμη του φύσηξα' κι άμέσως
 Τόν είδα, τήν πνοή να δευτερώσω
 Προτού προφτάσω,